

Եղիպտոսիան կառավարութեան ույն
արեւմտիկին որով տեղու վերահսակա-
ւանքը 1900 թվաթուար 15ն սիւնա-
ւագ տարուան համար եկիւրթի խառն
տարաւեներու պայմանաւածար, միլիւն
նա երեք տարեթիւին միայն պատաս-
խած են ւ իր կարծիքով ի՞նչ պէր խնդրը
ըրույս թիւը՛ն առողջ պիտ չկարգադ-
րուի, որովհետեւ շահակից տէրութիւն-
ը խառն յանձնածողորթն ունի գրու-
թիւ իրենց պատուիրամիկներու տեղեւ
ըրու չառա՛ն չեն ունցր որովհա՛ն որ սույ
ն իւր Երեւն Եւն Եւն Եւն Եւն Եւն Եւն

Երրորդ Սանթիակո մըն ալ Բուպայի
մէջ։
—Այդ երեք Սանթիակոները իրարմ
առ հետու եկ։
—Առաւել երկուքը ո՛չ, բայց երրորդը
ճիթիաններու մէջ իր գտնուի։
—Լաւ, նախ Շիլիի Սանթիակոն կը-
րօնքն է յետոյ Առժառնի թերթը։ Եթէ եր-
եք մէկ քաղկամները չգտնենք անոնց
մէջ, իրտակ Բուպա կ'անցնինք։
—Երտակ ըլլա՞յ։
Եւ այդ մտադրութեան ճամբայ կ'ած-
են, որորդեմիքման վրայն աղերոյմ։
Մտիւնք թէն է գէշ գէշը գործածող մը
որ մնար, բայց լաւ վարժուած էր ձի
կրելու։
Իրկուքը մէկ նախ Բարանա քաղաքը
խոր հասնելէ՝ որիէն Ռոջաբիո անցնելով
խոր հորդուէին Բորալիներ եւ անկէ ալ
անթիակո։
Այժմէն ասորիներն արածեաներու պի-
տի ճամբորդէին ցախէն, բառ մը որուն
էն ժողիւն չէր պայտէր, սակայն Պաու-
սի զգար թէ վալորիանէ վալորիան
նային անեղեակցաբար վտանգներու
անդիպիլ։
Ստադարանին գործաւորներէն լուր
աւելին բնաւ։
Այս բանը ալ աւելի իր սուրցնէր Պաու-
սի անհագաստութիւնը, որ իր վախճար
անկարծախիէ քալէ։

Ը շարունակ կը ծխէր, անհատեմբ
սիկաւակժնէր՝ բարակ ու մանրիկ, որորցմէ
բաւական ուժէն հեղար։
Իրկուս մը երկուքը մէկ անկողիներէն
շարժմ. քնանալ իր վորձերէն, երբ ստա-
նակ ըստկալի քերտուտաք մը գտաց։
Մանրագիտական թիւաւոր միջոցներ՝
որոնցմէ շատ իր գտնուին սյր. կողքերի
ստոսանելի մոմաններ, լեցած էին մարմին
վրայ ու խեղճ տղան ստակի կերպով առ-
հանդուտ կը զգար ինքզինքը։
Իեթթեւո ստոնիան կը քերթ մորթը՝
որուն վրայ արգէն իսկ բաւական սիրթու-
նքն բացած էր եղունգներնովը։
Պաւսոյ ալ միեղեւորն անտոսանելի կա-
ցով՜նքն մտաւորած ըլլալուն հասակաւ,
կը համակերպէր իր բաղդին ու կը որոնքը
շնանայ։
—Պ. Պաւսո՛, ձայնեց յանկարծ ստա-
նակ։
—Ի՛նչ է։
—Ձեմ կնիւր կոր դիմանալ. անթիւս
կենտանիները բնաւ հապրու չեն ձգե-
ր զիս։
—Սակայն ի՛նչ կ'ուզեց որ ընեմ։
—Ես ի՛նչ գիտեմ, երեք հարկեր հա-
զ. ի՛նչ աւելի կ'ան անպատանները, որորք
մարմինն քրաւած են։
—Շապիկը լեռացարարին զրէէ ու ձգէ
որ քնանա՞մ քիչ մը։
—Բայց ձեր վրայ չկ'ան սա անպի-
տանեղէն։

—Թերեւս քու վրադ գտնուածներէն
ալ աւելի, բայց որորդէնաւ ձեռքէս բառ
մը չի քար, թողած եմ որ ուղածի
ընեն։
Ստանակը մտածեց բաւական ստեղն
յակարծ, —
—Գտա՞յ, գտցցե՞յ,
—Ի՛նչ գտա՞ր։
—Կարելի էր վառու՞մ քիչ մը, Է մօտը կը
կենամ. տարութիւնը անշուշտ կը պան-
նէ այս աստանի ծնունդները Է ես ալ
հասնողս իրենցմէ, ի՛նչ կ'ընեմ։
Քեւ ճիշդ քիչ մը անդին ուղափոխե-
րու զէջ մը կայ, ի՛նչ որ չատ լաւ պիտի
ծառայէ ինձի։
Պաւսոյ պատասխան չտուաւ, թերեւ
լաւն իսկ ըլլալով։
Մտիւնք վրը սահեցաւ անկողնէն Է
գնաց բռնկցուց ուղափոխուելու զէջը։
—Ի՛նք, բան, բան, բա՛ւթա՛նք, ըր՛իք,
ըր՛իք, բռնի, Է անկորբնայի ճառագարն-
ները սիսան կ'աղկին, որ Թերթայով ալ աւելի
կը հրահարէր։

(Շարունակիւի)